

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 255/2563

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 279, ป.อ. มาตรา 285, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 มาตรา 9, ป.อ. มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องระบุวันเวลากระทำความผิดของจำเลยว่าเกิดขึ้นประมาณกลางเดือนพฤษภาคม เดือนมิถุนายน เดือนกรกฎาคม 2560 เวลากลางวัน และระหว่างวันที่ 1 ถึงวันที่ 25 สิงหาคม 2560 เวลากลางวัน วันใดไม่ปรากฏชัด ซึ่งรวมเอาวันเสาร์และวันอาทิตย์เข้าไปด้วย แต่ก็เป็นเพราะโจทก์ไม่อาจทราบวันกระทำความผิดที่แน่ชัดของจำเลยได้ อย่างไรก็ตามก็ถือเป็นเรื่องที่โจทก์สามารถนำเสนอในชั้นพิจารณาได้ว่าการกระทำนั้นเกิดขึ้นในวันที่โรงเรียนมีการเรียนการสอนตามปกติในเวลาราชการในช่วงระหว่างวันที่ซึ่งบรรยายไว้ในฟ้อง อันเป็นเพียงรายละเอียด การบรรยายฟ้องของโจทก์จึงเป็นอีกลักษณะหนึ่งของการกล่าวถึงข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลากระทำความผิด ดังที่ ป.วิ.อ. มาตรา 158 (5) บังคับไว้ ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 279, 285 นับโทษต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 143/2561, 144/2561, 145/2561, 146/2561, 147/2561, 148/2561, 149/2561, 151/2561, 152/2561, 153/2561 และ 154/2561 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อระหว่างพิจารณาเด็กหญิง ก. ผู้เสียหาย โดยนาย ณ. ที่ 1 และนาง ร. ที่ 2 ผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต กับยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อร่างกาย จิตใจและชื่อเสียง 400,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง ประกอบมาตรา 285 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 2 ปี รวม 4 กระทง เป็นจำคุก 8 ปี และให้นับโทษจำเลยต่อโทษจำคุกจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 143/2561 หมายเลขแดงที่ 635/2561, หมายเลขดำที่ 144/2561 หมายเลขแดงที่ 661/2561, หมายเลขดำที่ 145/2561 หมายเลขแดงที่ 671/2561, หมายเลขดำที่ 146/2561 หมายเลขแดงที่ 699/2561, หมายเลขดำที่ 147/2561 หมายเลขแดงที่ 701/2561, หมายเลขดำที่ 148/2561 หมายเลขแดงที่ 657/2561, หมายเลขดำที่ 149/2561 หมายเลขแดงที่ 689/2561, หมายเลขดำที่ 151/2561 หมายเลขแดงที่ 598/2561, หมายเลขดำที่ 152/2561 หมายเลขแดงที่ 706/2561, หมายเลขดำที่ 153/2561 หมายเลขแดงที่ 708/2561 และหมายเลขดำที่ 154/2561 หมายเลขแดงที่ 707/2561 ของศาลชั้นต้น และให้จำเลยใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของ

ต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 31 พฤษภาคม 2560 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแบ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำคุกกระหะละ 1 ปี รวม 4 กระหะ เป็นจำคุก 4 ปี นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งจำเลยไม่ฎีกาโต้แย้งรับฟังยุติในเบื้องต้นว่า เด็กหญิง ก. โจทก์ร่วม เป็นบุตรของนาย ญ. และนาง ร. ขณะเกิดเหตุอายุ 7 ปีเศษ เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน บ. โดยเป็นศิษย์อยู่ในความดูแลของจำเลยซึ่งเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนดังกล่าว คดีมีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยก่อนว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม่โจทก์บรรยายฟ้องระบุวันเวลากระทำความผิดของจำเลยว่าเกิดขึ้นประมาณกลางเดือนพฤษภาคม 2560 เวลากลางวัน เดือนมิถุนายน เดือนกรกฎาคม เวลากลางวัน และระหว่างวันที่ 1 ถึงวันที่ 25 สิงหาคม 2560 เวลากลางวัน วันใดไม่ปรากฏชัด ซึ่งรวมเอาวันเสาร์และวันอาทิตย์เข้าไปด้วยก็ตาม แต่ก็เป็นเพราะโจทก์ไม่อาจทราบวันกระทำความผิดที่แน่ชัดของจำเลยได้ อย่างไรก็ดี ถือเป็นเรื่องที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ว่าการกระทำความผิดนั้นเกิดขึ้นในวันที่โรงเรียนมีการเรียนการสอนตามปกติในเวลาราชการในช่วงระหว่างวันที่ซึ่งบรรยายไว้ในฟ้องข้างต้น อันเป็นเพียงรายละเอียดเท่านั้น การบรรยายฟ้องของโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นอีกลักษณะหนึ่งของการกล่าวถึงข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลากระทำความผิด ดังที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) บัญญัติบังคับไว้ ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม ฎีกาในข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 หรือไม่ เห็นว่า พยานโจทก์และโจทก์ร่วมเบิกความได้เป็นลำดับขั้นตอนอย่างมีเหตุผล ตั้งแต่ที่ทราบเรื่องจากโจทก์ร่วม แล้วขยายผลทราบว่าเหตุยังเกิดแก่เด็กนักเรียนคนอื่น จนนำไปสู่การรวมตัวของผู้ปกครองขอให้ย้ายจำเลยออกจากโรงเรียนและมีการแจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลยในที่สุด โดยได้ความว่ามีผู้ปกครองนักเรียนรวม 21 ราย ที่กล่าวหาว่าบุตรของตนถูกจำเลยกระทำอนาจาร และภายหลังเฉพาะที่มีการแจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลยมีเด็กนักเรียนหญิงซึ่งเป็นผู้เสียหายรวม 12 คน เรื่องที่เกิดขึ้นดังกล่าวถือเป็นเรื่องน่าอับอายของครอบครัว ซึ่งเมื่อโจทก์ร่วมหรือแม้แต่เด็กนักเรียนหญิงคนอื่นที่ถูกจำเลยล่วงละเมิดได้ทราบแน่ชัดจากผู้ปกครองถึงสิ่งที่ตนถูกกระทำแล้วว่าเป็นเรื่องที่ไม่ดี น่ารังเกียจ กรณีย่อมต้องส่งผลกระทบต่อจิตใจของเด็กอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และอาจจำฝังใจไปจนเติบโตว่าเคยถูกล่วงละเมิดทางเพศจากครูของตนเอง กลายเป็นปมส่งผลต่อบุคลิกภาพและทัศนคติที่มีต่อผู้ให้การศึกษาในอนาคต ซึ่งเชื่อว่าไม่มีผู้ปกครองคนใดต้องการให้บุตรหลานของตนตกอยู่สภาพเช่นนั้นรวมทั้งนาย น. และนาย ญ. ด้วย ฉะนั้น ลำพังข้อพิพาทเรื่องนี้สินระหว่างนาย น. กับจำเลยซึ่งเป็นเรื่องระหว่างผู้ใหญ่ที่กล่าวหากันเองได้อยู่แล้ว จึงไม่มีเหตุผลความจำเป็นใดที่นาย น. และนาย ญ. ต้องนำเอาโจทก์ร่วมบุตรหลานของตนซึ่งเป็นเด็กไร้เดียงสามาเป็นเครื่องมือเพียงแต่ต้องการจะเรียกร้อยค่าสินไหมทดแทนหรือแม้กระทั่งทำลายชื่อเสียงจำเลยดังที่จำเลยฎีกา เนื่องจากเห็นได้ว่าไม่คุ้มกัน เฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของผู้ปกครองคนอื่น ๆ ซึ่งไม่ปรากฏว่ามีข้อบาดหมางอย่างใดกับจำเลย ยิ่งไม่มีเหตุผลที่จะนำเอาชื่อเสียงและสภาพจิตใจบุตรหลานของตนที่ต้องเสื่อมเสียมาแลกเพียงเพราะถูกเสื่อมส่อนยุยงจากนาย น. การมาประชุมร่วมกันของเหล่าผู้ปกครองและบุตรหลานที่บ้านของนาย น. เพื่อดำเนินการแก้จำเลย จึงถือเป็นเรื่องปกติของเหล่า

ผู้เสียหายจากการกระทำความผิดเหมือน ๆ กันที่รวมกลุ่มกันขึ้นเพื่อปรึกษาหารือถึงแนวทางดำเนินคดี แม้ในที่ประชุมจะมีการบอกให้เด็กนักเรียนพูดจาให้ตรงกันดังข้อฎีกาของจำเลย ก็ทำให้ข้อบ่งชี้ว่าโจทก์ร่วมถูกหลอกลวงสอนให้มาเบิกความปรักปรำจำเลยไม่ เนื่องจากเด็กนักเรียนซึ่งถูกจำเลยกระทำอนาจารมีด้วยกันหลายคน รายละเอียดวิธีการและช่วงเวลาการกระทำอนาจารนักเรียนแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไป ไม่อาจพูดตรงกันได้อยู่ในตัว การพูดให้ตรงกันเป็นเพียงการย่ำเตือนโจทก์ร่วมและผู้เสียหายคนอื่นให้พูดตรงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและตรงกับที่บอกผู้ปกครองของแต่ละคนเท่านั้น จำเลยจึงหาอาชญากรรมจากการประชุมดังกล่าวว่าเป็นการหลอกลวงสอนโจทก์ร่วมให้ใส่ความจำเลยขึ้นเป็นข้อกล่าวอ้างถึงความมิใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยของโจทก์ร่วมได้ฎีกาในข้อนี้ของจำเลยจึงฟังไม่ขึ้น ส่วนข้อที่จำเลยมีคำให้การพยานโจทก์ปากนาย ว. ผู้อำนวยการโรงเรียน บ. ในคดีอื่นซึ่งจำเลยถูกฟ้องในข้อหาเดียวกันนี้มานำสืบยืนยันถึงความประพฤติดของจำเลยว่ามีข้อเสื่อมเสียก็ดี หรือมีนางสาว ส. ครูโรงเรียนเดียวกับจำเลยมาเบิกความเป็นพยานจำเลยถึงความสัมพันธ์ระหว่างจำเลยกับนักเรียนที่มีความใกล้ชิดกัน เนื่องจากจำเลยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบเรียนปนเล่น เล่นปนเรียน ซึ่งจะมีการหยอกล้อระหว่างครูผู้สอนกับเด็กนักเรียน โดยบางครั้งนางสาวสุกัญญา ยังเห็นเด็กนักเรียนหญิงแย่งกันขึ้นไปนั่งบนตักของจำเลยในเวลาสอนหนังสือด้วยก็ดี แต่ก็หาใช่ข้อยืนยันว่าจำเลยมิได้กระทำอนาจารโจทก์ร่วม เนื่องจากพยานจำเลยเหล่านี้มิได้อยู่รู้เห็นพฤติกรรมของจำเลยที่มีต่อเด็กนักเรียนตลอดเวลา โดยเฉพาะพฤติการณ์อันจำเลยแสดงออกให้ปรากฏแก่บุคคลทั่วไปดังกล่าว กลับตอกย้ำให้เห็นว่าตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาจำเลยลอบกระทำการอันไม่สมควรทางเพศกับเด็กนักเรียนแฝงเร้นอยู่ในวิธีการเรียนการสอนที่จำเลยมักอ้างอยู่เสมอว่าใช้หลักเรียนปนเล่น เล่นปนเรียนได้อย่างแนบเนียนจนไม่มีผู้สังเกตได้ พยานจำเลยดังกล่าวจึงไม่มีน้ำหนักสนับสนุนพยานหลักฐานจำเลยให้น่าเชื่อถือได้ และที่จำเลยฎีกาต่อสู้อีกว่า ในคดีหมายเลขแดงที่ 689/2561 ของศาลชั้นต้น ซึ่งจำเลยถูกฟ้องในข้อหาทำอนาจารเดียวกับคดีนี้ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 มีคำพิพากษาให้ยกฟ้องนั้น เห็นว่า จำเลยถูกฟ้องในข้อหากระทำอนาจารศิษย์ที่อยู่ในความดูแลทั้งสิ้น 12 คดี ซึ่งผู้เสียหายในแต่ละคดีเป็นผู้เสียหายต่างคนกัน กรณีจึงเป็นเรื่องที่ศาลในคดีนั้น ๆ ต้องวินิจฉัยชี้ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานในสำนวนว่าสามารถรับฟังลงโทษจำเลยได้หรือไม่ ซึ่งขึ้นอยู่กับ การนำสืบพยานหลักฐานของโจทก์ในแต่ละคดี ซึ่งย่อมแตกต่างกันออกไป ไม่จำเป็นที่ศาลทุกคดีจะต้องมีคำวินิจฉัยเป็นเช่นเดียวกัน ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 เชื้อฟังคำเบิกความของโจทก์ร่วมแล้วพิพากษาลงโทษจำเลยมานั้น จึงต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา สำหรับข้อฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลดค่าสินไหมทดแทนที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยชดใช้แก่โจทก์ร่วมให้น้อยกว่า 50,000 บาท นั้น เมื่อปรากฏว่าในชั้นอุทธรณ์จำเลยมิได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นในเรื่องนี้ การที่จำเลยกลับฎีกาในปัญหาการกำหนดค่าสินไหมทดแทนขึ้นมาอีก จึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 5 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ที่แก้ไขใหม่ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนฎีกาของจำเลยที่ขอให้รอการลงโทษจำคุกให้นั้น เห็นว่า จำเลยเป็นครูบาอาจารย์ สมควรประพฤติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กนักเรียน ยิ่งเฉพาะกับศิษย์ซึ่งอยู่ในความปกครองดูแลเป็นเด็กเล็ก ซึ่งบิดามารดาให้ความไว้วางใจมอบหมายหน้าที่ให้จำเลยคอยให้การศึกษาและช่วยเหลือกล่อมเกล่า สร้างสมนิสัยให้เป็นคนดี แต่จำเลยกลับฉวยโอกาสที่มีหน้าที่และความใกล้ชิดกับเด็กสนองอารมณ์ใคร่ของตนเองโดยอาศัยความอ่อนแอและไม่ประสาต่อโลก

ของเด็กนักเรียนผู้เป็นศิษย์ พฤติการณ์จึงเป็นเรื่องร้ายแรง ประกอบกับจำเลยอุทธรณ์และฎีกาต่อ
สุดดีมาโดยตลอด หาได้สำนึกในความผิดที่ตนเองได้กระทำ จึงไม่มีเหตุสมควรที่ศาลฎีกาจะรอการ
ลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย อย่างไรก็ตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ใช้ดุลพินิจกำหนดโทษจำคุกจำเลย
กระหนลง 1 ปี นั้นหนักเกินไป ศาลฎีกาเห็นควรแก้ไขโทษเสียใหม่ให้เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดี
ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติแก้ไข
เพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 9 ให้แก้ไขมาตรา 279 แห่ง
ประมวลกฎหมายอาญา โดยบัญญัติความผิดฐานการกระทำความผิดแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี
และแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้น
อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ไว้ในวรรคสาม
ของมาตราดังกล่าวไว้ว่า ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึง
สามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หนักกว่าโทษในความผิดฐานเดียวกันที่กำหนดไว้ในมาตรา 279
วรรคสอง (เดิม) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้ง
ปรับ ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องปรับบทลงโทษจำเลยตามกฎหมายซึ่งใช้บังคับในขณะจำเลย
กระทำความผิดซึ่งเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พินิจพิจารณา
เห็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ประกอบมาตรา
285 จำคุกจำเลยกระหนลง 6 เดือน รวม 4 กระหนเป็นจำคุก 24 เดือน นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตาม
คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ คุณบัพยอฎีกา
ตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 255/2563 พนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่
โจทก์เด็กหญิง ก. โดยนาย ญ. และ นาง ร. ผู้แทนโดยชอบธรรมโจทก์ร่วมนาย บ.จำเลย ป.วิ.อ. ม.
158 (5)โจทก์บรรยายฟ้องระบุวันเวลากระทำความผิดของจำเลยว่าเกิดขึ้นประมาณกลางเดือน
พฤษภาคม เดือนมิถุนายน เดือนกรกฎาคม 2560 เวลากลางวัน และระหว่างวันที่ 1 ถึงวันที่ 25
สิงหาคม 2560 เวลากลางวัน วันใดไม่ปรากฏชัด ซึ่งรวมเอาวันเสาร์และวันอาทิตย์เข้าไปด้วย แต่ก็
เป็นเพราะโจทก์ไม่อาจทราบวันกระทำความผิดที่แน่ชัดของจำเลยได้ อย่างไรก็ตามก็ถือเป็นเรื่องที่
โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ว่าการกระทำนั้นเกิดขึ้นในวันที่โรงเรียนมีการเรียนการสอน
ตามปกติในเวลาราชการในช่วงระหว่างวันที่ซึ่งบรรยายไว้ในฟ้อง อันเป็นเพียงรายละเอียด
การบรรยายฟ้องของโจทก์จึงเป็นอีกลักษณะหนึ่งของการกล่าวถึงข้อเท็จจริงและรายละเอียด
เกี่ยวกับเวลากระทำความผิด ดังที่ ป.วิ.อ. มาตรา 158 (5) บังคับไว้ ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้จำเลย
เข้าใจข้อหาได้ดี ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุมโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 279, 285 นับโทษต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลข
คำที่ 143/2561, 144/2561, 145/2561, 146/2561, 147/2561, 148/2561, 149/2561,
151/2561, 152/2561, 153/2561 และ 154/2561 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่า
เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ระหว่างพิจารณาเด็กหญิง ก. ผู้เสียหาย
โดยนาย ญ. ที่ 1 และนาง ร. ที่ 2 ผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้น
อนุญาต กับยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อ
ร่างกาย จิตใจและชื่อเสียง 400,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วัน
กระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยให้การในคดีส่วนแบ่งขอให้ยก
คำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง
ประกอบมาตรา 285 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็น

กระทรวงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทรวงละ 2 ปี รวม 4 กระทรวง เป็นจำคุก 8 ปี และให้ปรับโทษจำเลยต่อโทษจำคุกจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 143/2561 หมายเลขแดงที่ 635/2561, หมายเลขดำที่ 144/2561 หมายเลขแดงที่ 661/2561, หมายเลขดำที่ 145/2561 หมายเลขแดงที่ 671/2561, หมายเลขดำที่ 146/2561 หมายเลขแดงที่ 699/2561, หมายเลขดำที่ 147/2561 หมายเลขแดงที่ 701/2561, หมายเลขดำที่ 148/2561 หมายเลขแดงที่ 657/2561, หมายเลขดำที่ 149/2561 หมายเลขแดงที่ 689/2561, หมายเลขดำที่ 151/2561 หมายเลขแดงที่ 598/2561, หมายเลขดำที่ 152/2561 หมายเลขแดงที่ 706/2561, หมายเลขดำที่ 153/2561 หมายเลขแดงที่ 708/2561 และหมายเลขดำที่ 154/2561 หมายเลขแดงที่ 707/2561 ของศาลชั้นต้น และให้จำเลยใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 31 พฤษภาคม 2560 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแบ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำคุกกระทรวงละ 1 ปี รวม 4 กระทรวง เป็นจำคุก 4 ปี นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้ฎีกา ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งจำเลยไม่ฎีกาโต้แย้งรับฟังยุติในเบื้องต้นว่า เด็กหญิง ก. โจทก์ร่วม เป็นบุตรของนาย ณ. และนาง ร. ขณะเกิดเหตุอายุ 7 ปีเศษ เรียนอยู่ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน บ. โดยเป็นศิษย์อยู่ในความดูแลของจำเลยซึ่งเป็นครูอยู่ที่โรงเรียน ดังกล่าว คดีมีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยก่อนว่า ฟ้องโจทก์ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์บรรยายฟ้องระบุวันเวลากระทำความผิดของจำเลยว่า เกิดขึ้นประมาณกลางเดือนพฤษภาคม 2560 เวลากลางวัน เดือนมิถุนายน เดือนกรกฎาคม เวลากลางวัน และระหว่างวันที่ 1 ถึงวันที่ 25 สิงหาคม 2560 เวลากลางวัน วันใดไม่ปรากฏชัด ซึ่งรวมเอาวันเสาร์และวันอาทิตย์เข้าไปด้วยก็ตาม แต่ก็เป็นเพราะโจทก์ไม่อาจทราบวัน กระทำความผิดที่แน่ชัดของจำเลยได้ อย่างไรก็ดี ถือเป็นเรื่องที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณา ได้ว่าการกระทำความผิดนั้นเกิดขึ้นในวันที่โรงเรียนมีการเรียนการสอนตามปกติในเวลาราชการในช่วงระหว่างวันที่ซึ่งบรรยายไว้ในฟ้องข้างต้น อันเป็นเพียงรายละเอียดเท่านั้น การบรรยายฟ้องของโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นอีกลักษณะหนึ่งของการกล่าวถึงข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลา กระทำความผิด ดังที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) บัญญัติบังคับไว้ ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม ฎีกาในข้อนี้ของจำเลย ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปมีว่า จำเลยกระทำความผิดตาม คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 หรือไม่ เห็นว่า พยานโจทก์และโจทก์ร่วมเบิกความได้เป็นลำดับ ขั้นตอนอย่างมีเหตุผล ตั้งแต่ที่ทราบเรื่องจากโจทก์ร่วม แล้วขยายผลทราบว่าเหตุยังเกิดแก่ เด็กนักเรียนคนอื่น จนนำไปสู่การรวมตัวของผู้ปกครองขอให้ย้ายจำเลยออกจากโรงเรียนและมีการ แจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลยในที่สุด โดยได้ความว่ามีผู้ปกครองนักเรียนรวม 21 ราย ที่กล่าวหาว่า บุตรของตนถูกจำเลยกระทำอนาจาร และภายหลังเฉพาะที่มีการแจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลยมี เด็กนักเรียนหญิงซึ่งเป็นผู้เสียหายรวม 12 คน เรื่องที่เกิดขึ้นดังกล่าวถือเป็นเรื่องน่าอับอายของ ครอบครัว ซึ่งเมื่อโจทก์ร่วมหรือแม้แต่เด็กนักเรียนหญิงคนอื่นที่ถูกจำเลยล่วงละเมิดได้ทราบแน่ชัดจากผู้ปกครองถึงสิ่งที่ตนถูกกระทำแล้วว่าเป็นเรื่องที่ไม่ดี น่ารังเกียจ กรณีย่อมต้องส่งผลกระทบต่ จิตใจของเด็กอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และอาจจำฝังใจไปจนเติบโตว่าเคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ

จากครูของตนเอง กลายเป็นปมส่งผลต่อบุคลิกภาพและทัศนคติที่มีต่อผู้ให้การศึกษาในอนาคต ซึ่งเชื่อว่าไม่มีผู้ปกครองคนใดต้องการให้บุตรหลานของตนตกอยู่สภาพเช่นนั้นรวมทั้งนาย น. และนาย ญ. ด้วย ฉะนั้น ลำพังข้อพิพาทเรื่องหนี้สินระหว่างนาย น. กับจำเลยซึ่งเป็นเรื่องระหว่างผู้ใหญ่ที่ ว่ากล่าวกันเองได้อยู่แล้ว จึงไม่มีเหตุผลความจำเป็นใดที่นาย น. และนาย ญ. ต้องนำเอาโจทก์ร่วม บุตรหลานของตนซึ่งเป็นเด็กไร้เดียงสามาเป็นเครื่องมือเพียงแค่ต้องการจะเรียกรื้อ ค่าสินไหมทดแทนหรือแม้กระทั่งทำลายชื่อเสียงจำเลยดังที่จำเลยฎีกา เนื่องจากเห็นได้ว่าไม่คุ้มกัน เฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของผู้ปกครองคนอื่น ๆ ซึ่งไม่ปรากฏว่ามีข้อบาดหมางอย่างใดกับจำเลย ยิ่ง ไม่มีเหตุผลที่จะนำเอาชื่อเสียงและสภาพจิตใจบุตรหลานของตนที่ต้องเสื่อมเสียมาแลกเพียงเพราะ ถูกเสื่อมสอยยงจากนาย น. การมาประชุมร่วมกันของเหล่าผู้ปกครองและบุตรหลานที่บ้านของ นาย น. เพื่อดำเนินการแก้จำเลย จึงถือเป็นเรื่องปกติของเหล่าผู้เสียหายจากการกระทำความผิด เหมือน ๆ กันที่รวมกลุ่มกันขึ้นเพื่อปรึกษาหารือถึงแนวทางดำเนินคดี แม้ในที่ประชุมจะมีการบอก ให้เด็กนักเรียนพุดจาให้ตรงกันดังข้อฎีกาของจำเลย ก็หาใช่ข้อบ่งชี้ว่าโจทก์ร่วมถูกเสื่อมสอยให้มา เบิกความปรักปรำจำเลยไม่ เนื่องจากเด็กนักเรียนซึ่งถูกจำเลยกระทำอนาจารมีด้วยกันหลายคน รายละเอียดวิธีการและช่วงเวลาการกระทำอนาจารนักเรียนแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไป ไม่อาจ พุดตรงกันได้อยู่ในตัว การพุดให้ตรงกันเป็นเพียงการย่ำเตือนโจทก์ร่วมและผู้เสียหายคนอื่นให้พุด ตรงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและตรงกับที่บอกผู้ปกครองของแต่ละคนเท่านั้น จำเลยจึงหาอาจยกเอา การประชุมดังกล่าวว่าเป็นการเสื่อมสอยโจทก์ร่วมให้เสียความจำเลยขึ้นเป็นข้อกล่าวอ้างถึงความ มิใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยของโจทก์ร่วมได้ ฎีกาในข้อนี้ของจำเลยจึงฟังไม่ขึ้น ส่วนข้อที่จำเลยมี คำให้การพยานโจทก์ปากนาย ว. ผู้อำนวยการโรงเรียน บ. ในคดีอื่นซึ่งจำเลยถูกฟ้องในข้อหา เดียวกันนี้มานำสืบยืนยันถึงความประพฤติดของจำเลยว่ามีข้อเสื่อมเสียก็ดี หรือมีนางสาว ส. ครู โรงเรียนเดียวกับจำเลยมาเบิกความเป็นพยานจำเลยถึงความสัมพันธ์ระหว่างจำเลยกับนักเรียนที่มี ความใกล้ชิดกัน เนื่องจากจำเลยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบเรียนปนเล่น เล่นปนเรียน ซึ่งจะมีการ หยอกล้อระหว่างครูผู้สอนกับเด็กนักเรียน โดยบางครั้งนางสาวสุกัญญายังเห็นเด็กนักเรียนหญิง แย่งกันขึ้นไปนั่งบนตักของจำเลยในเวลาสอนหนังสือด้วยก็ดี แต่ก็หาใช่ข้อยืนยันว่าจำเลยมิได้ กระทำอนาจารโจทก์ร่วม เนื่องจากพยานจำเลยเหล่านี้มิได้อยู่รู้เห็นพฤติกรรมของจำเลยที่มีต่อ เด็กนักเรียนตลอดเวลา โดยเฉพาะพฤติกรรมอันจำเลยแสดงออกให้ปรากฏแก่บุคคลทั่วไปดังกล่าว กลับตอกย้ำให้เห็นว่าตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาจำเลยลอบกระทำการอันไม่สมควรทางเพศกับ เด็กนักเรียนแฝงเร้นอยู่ในวิธีการเรียนการสอนที่จำเลยมักอ้างอยู่เสมอว่าใช้หลักเรียนปนเล่น เล่น ปนเรียนได้อย่างแนบเนียนจนไม่มีผู้สังเกตได้ พยานจำเลยดังกล่าวจึงไม่มีน้ำหนักสนับสนุน พยานหลักฐานจำเลยให้น่าเชื่อถือได้ และที่จำเลยฎีกาต่อสู้ดีกว่า ในคดีหมายเลขแดงที่ 689/2561 ของศาลชั้นต้น ซึ่งจำเลยถูกฟ้องในข้อหาทำอนาจารศิษย์ที่อยู่ในความดูแลทั้งสิ้น 12 คดี ซึ่ง ผู้เสียหายในแต่ละคดีเป็นผู้เสียหายต่างคนกัน กรณีจึงเป็นเรื่องที่ศาลในคดีนั้น ๆ ต้องวินิจฉัย ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานในสำนวนว่าสามารถรับฟังลงโทษจำเลยได้หรือไม่ ซึ่งขึ้นอยู่กับสำนวนสืบ พยานหลักฐานของโจทก์ในแต่ละคดีซึ่งย่อมแตกต่างกันออกไป ไม่จำเป็นที่ศาลทุกคดีจะต้องมี คำวินิจฉัยเป็นเช่นเดียวกัน ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 เชื่อฟังคำเบิกความ ของโจทก์ร่วมแล้วพิพากษาลงโทษจำเลยมานั้น จึงต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา สำหรับข้อฎีกา ของจำเลยที่ขอให้ลดค่าสินไหมทดแทนที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยชดใช้แก่โจทก์ร่วมให้น้อยกว่า

50,000 บาท นั้น เมื่อปรากฏว่าในชั้นอุทธรณ์จำเลยมิได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นในเรื่องนี้ การที่จำเลยกลับฎีกาในปัญหาการกำหนดค่าสินไหมทดแทนขึ้นมาอีก จึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 5 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ที่แก้ไขใหม่ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนฎีกาของจำเลยที่ขอให้รื้อการลงโทษจำคุกให้นั้น เห็นว่า จำเลยเป็นครูบาอาจารย์ สมควรประพฤติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กนักเรียน ยิ่งเฉพาะกับศิษย์ซึ่งอยู่ในความปกครองดูแลเป็นเด็กเล็ก ซึ่งบิดามารดาให้ความไว้วางใจมอบหมายหน้าที่ให้จำเลยคอยให้การศึกษาและช่วยเหลือกล่อมเกล่า สร้างสมนิสัยให้เป็นคนดี แต่จำเลยกลับฉวยโอกาสที่มีหน้าที่และความใกล้ชิดกับเด็กสนองอารมณ์ใคร่ของตนเองโดยอาศัยความอ่อนแอและไม่ประสาต่อโลกของเด็กนักเรียนผู้เป็นศิษย์ พฤติการณ์จึงเป็นเรื่องร้ายแรง ประกอบกับจำเลยอุทธรณ์และฎีกาต่อสู่คดีมาโดยตลอด หากได้สำนึกในความผิดที่ตนเองได้กระทำ จึงไม่มีเหตุสมควรที่ศาลฎีกาจะรื้อการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย อย่างไรก็ตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ใช้ดุลพินิจกำหนดโทษจำคุกจำเลยกระหนาบ 1 ปี นั้นหนักเกินไป ศาลฎีกาเห็นควรแก้ไขโทษเสียใหม่ให้เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดี ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 9 ให้แก้ไขมาตรา 279 แห่งประมวลกฎหมายอาญา โดยบัญญัติความผิดฐานการกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ไว้ในวรรคสามของมาตราดังกล่าวไว้ว่า ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หนักกว่าโทษในความผิดฐานเดียวกันที่กำหนดไว้ในมาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องปรับบทลงโทษจำเลยตามกฎหมายซึ่งใช้บังคับในขณะจำเลยกระทำความผิดซึ่งเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ประกอบมาตรา 285 จำคุกจำเลยกระหนาบ 6 เดือน รวม 4 กระหนาบเป็นจำคุก 24 เดือน นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแพ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ(ธนสิทธิ์ นิลกำแหง-สิทธิชัย โชคสวัสดิ์ไพศาล-สนธิศาสตร์ เจตนัวรพวงศ์)ศาลจังหวัดเชียงคำ - นายสุพัฒน์ หน่อแหวนศาลอุทธรณ์ภาค 5 - นายสุจินต์ ขำไชโยแหล่งที่มาของผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีคำศาลฎีกาอ.1768/2562หมายเลขคดีคำศาลชั้นต้นอ150/2561หมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นอ709/2561หมายเหตุคำพิพากษา: โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 279, 285 นับโทษต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขคำที่ 143/2561, 144/2561, 145/2561, 146/2561, 147/2561, 148/2561, 149/2561, 151/2561, 152/2561, 153/2561 และ 154/2561 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ระหว่างพิจารณาเด็กหญิง ก. ผู้เสียหาย โดยนาย ญ. ที่ 1 และนาง ร. ที่ 2 ผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต กับยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อร่างกาย จิตใจและชื่อเสียง 400,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลย

ให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง ประกอบมาตรา 285 การกระทำของจำเลยเป็น ความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 2 ปี รวม 4 กระทง เป็นจำคุก 8 ปี และให้นับโทษจำเลยต่อโทษจำคุก จำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 143/2561 หมายเลขแดงที่ 635/2561, หมายเลขดำที่ 144/2561 หมายเลขแดงที่ 661/2561, หมายเลขดำที่ 145/2561 หมายเลขแดงที่ 671/2561, หมายเลขดำที่ 146/2561 หมายเลขแดงที่ 699/2561, หมายเลขดำที่ 147/2561 หมายเลขแดงที่ 701/2561, หมายเลขดำที่ 148/2561 หมายเลขแดงที่ 657/2561, หมายเลขดำที่ 149/2561 หมายเลขแดงที่ 689/2561, หมายเลขดำที่ 151/2561 หมายเลขแดงที่ 598/2561, หมายเลขดำที่ 152/2561 หมายเลขแดงที่ 706/2561, หมายเลขดำที่ 153/2561 หมายเลขแดงที่ 708/2561 และหมายเลขดำที่ 154/2561 หมายเลขแดงที่ 707/2561 ของศาลชั้นต้น และให้จำเลยใช้ ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของ ต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 31 พฤษภาคม 2560 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแพ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ จำคุกกระทงละ 1 ปี รวม 4 กระทง เป็นจำคุก 4 ปี นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและ ลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งจำเลยไม่ฎีกาโต้แย้งรับฟังยุติในเบื้องต้นว่า เด็กหญิง ก. โจทก์ร่วม เป็นบุตรของนาย ญ. และนาง ร. ขณะเกิดเหตุอายุ 7 ปีเศษ เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน บ. โดยเป็นศิษย์ อยู่ในความดูแลของจำเลยซึ่งเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนดังกล่าว คดีมีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตาม ฎีกาของจำเลยก่อนว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์บรรยายฟ้องระบุวัน เวลากระทำความผิดของจำเลยว่าเกิดขึ้นประมาณกลางเดือนพฤษภาคม 2560 เวลากลางวัน เดือน มิถุนายน เดือนกรกฎาคม เวลากลางวัน และระหว่างวันที่ 1 ถึงวันที่ 25 สิงหาคม 2560 เวลากลางวัน วันใดไม่ปรากฏชัด ซึ่งรวมเอาวันเสาร์และวันอาทิตย์เข้าไปด้วยก็ตาม แต่ก็เพราะ โจทก์ไม่อาจทราบวันกระทำความผิดที่แน่ชัดของจำเลยได้ อย่างไรก็ดี ถือเป็นเรื่องที่โจทก์สามารถ นำสืบในชั้นพิจารณาได้ว่าการกระทำความผิดนั้นเกิดขึ้นในวันที่โรงเรียนมีการเรียนการสอน ตามปกติในเวลาราชการในช่วงระหว่างวันที่ซึ่งบรรยายไว้ในฟ้องข้างต้น อันเป็นเพียงรายละเอียด เท่านั้น การบรรยายฟ้องของโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นอีกลักษณะหนึ่งของการกล่าวถึงข้อเท็จจริงและ รายละเอียดเกี่ยวกับเวลากระทำความผิด ดังที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) บัญญัติบังคับไว้ ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ฟ้องโจทก์จึงไม่ เคลือบคลุม ฎีกาในข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปมี ว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 หรือไม่ เห็นว่า พยานโจทก์และโจทก์ ร่วมเบิกความได้เป็นลำดับขั้นตอนอย่างมีเหตุผล ตั้งแต่ที่ทราบเรื่องจากโจทก์ร่วม แล้วขยายผล ทราบว่าเหตุยังเกิดแก่เด็กนักเรียนคนอื่น จนนำไปสู่การรวมตัวของผู้ปกครองขอให้ย้ายจำเลย ออกจากโรงเรียนและมีการแจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลยในที่สุด โดยได้ความว่ามีผู้ปกครอง นักเรียนรวม 21 ราย ที่กล่าวหาว่าบุตรของตนถูกจำเลยกระทำอนาจาร และภายหลังเฉพาะที่มีการ แจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลยมีเด็กนักเรียนหญิงซึ่งเป็นผู้เสียหายรวม 12 คน เรื่องที่เกิดขึ้นดังกล่าว ถือเป็นเรื่องน่าอับอายของครอบครัว ซึ่งเมื่อโจทก์ร่วมหรือแม้แต่เด็กนักเรียนหญิงคนอื่นที่ถูกจำเลย

ล่องละเมิดได้ทราบแน่ชัดจากผู้ปกครองถึงสิ่งที่ตนถูกกระทำแล้วว่าเป็นเรื่องที่ไม่ดี น่ารังเกียจ กรณี
ย่อมต้องส่งผลกระทบต่อจิตใจของเด็กอย่างไม้อาจหลีกเลี่ยงได้ และอาจจำฝังใจไปจนเติบโตว่า
เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศจากครูของตนเอง กลายเป็นบ่มส่งผลกระทบต่อบุคลิกภาพและทัศนคติที่มีต่อ
ผู้ให้การศึกษาในอนาคต ซึ่งเชื่อว่าไม่มีผู้ปกครองคนใดต้องการให้บุตรหลานของตนตกอยู่สภาพ
เช่นนั้นรวมทั้งนาย น. และนาย ญ. ด้วย ฉะนั้น ลำพังข้อพิพาทเรื่องนี้สินระหว่างนาย น. กับ
จำเลยซึ่งเป็นเรื่องระหว่างผู้ใหญ่ที่วาทกล่าวกันเองได้อยู่แล้ว จึงไม่มีเหตุผลความจำเป็นใดที่นาย น.
และนาย ญ. ต้องนำเอาโจทก์ร่วมบุตรหลานของตนซึ่งเป็นเด็กไร้เดียงสามาเป็นเครื่องมือเพียงแค่
ต้องการจะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนหรือแม้กระทั่งทำลายชื่อเสียงจำเลยดังที่จำเลยฎีกา
เนื่องจากเห็นได้ว่าไม่คุ้มกัน เฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของผู้ปกครองคนอื่น ๆ ซึ่งไม่ปรากฏว่ามีข้อ
บาดหมางอย่างใดกับจำเลย ยิ่งไม่มีเหตุผลที่จะนำเอาชื่อเสียงและสภาพจิตใจบุตรหลานของตนที่
ต้องเสื่อมเสียมาแลกเพียงเพราะถูกเลี่ยมสอนยุ่งจากนาย น. การมาประชุมร่วมกันของเหล่า
ผู้ปกครองและบุตรหลานที่บ้านของนาย น. เพื่อดำเนินการแก้จำเลย จึงถือเป็นเรื่องปกติของเหล่า
ผู้เสียหายจากการกระทำความผิดเหมือน ๆ กันที่รวมกลุ่มกันขึ้นเพื่อปรึกษาหารือถึงแนวทาง
ดำเนินคดี แม้ในที่ประชุมจะมีการบอกให้เด็กนักเรียนพุดจาให้ตรงกันดังข้อฎีกาของจำเลย ก็หาใช่
ข้อบ่งชี้ว่าโจทก์ร่วมถูกเลี่ยมสอนให้มาเบิกความปรักปรำจำเลยไม่ เนื่องจากเด็กนักเรียนซึ่งถูก
จำเลยกระทำอนาจารมีด้วยกันหลายคน รายละเอียดวิธีการและช่วงเวลาการกระทำอนาจาร
นักเรียนแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไป ไม่อาจพุดตรงกันได้อยู่ในตัว การพุดให้ตรงกันเป็นเพียง
การย้าเตือนโจทก์ร่วมและผู้เสียหายคนอื่นให้พุดตรงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและตรงกับที่บอก
ผู้ปกครองของแต่ละคนเท่านั้น จำเลยจึงหาอาจยกเอาการประชุมดังกล่าวว่าเป็นการเลี่ยมสอน
โจทก์ร่วมให้ใส่ความจำเลยขึ้นเป็นข้อกล่าวอ้างถึงความมิใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยของโจทก์ร่วมได้
ฎีกาในข้อนี้ของจำเลยจึงฟังไม่ขึ้น ส่วนข้อที่จำเลยมีคำให้การพยานโจทก์ปากนาย ว. ผู้อำนวยการ
โรงเรียน บ. ในคดีอื่นซึ่งจำเลยถูกฟ้องในข้อหาเดียวกันนี้มานำสืบยืนยันถึงความประพฤติดของ
จำเลยว่ามีข้อเสื่อมเสียก็ดี หรือมีนางสาว ส. ครูโรงเรียนเดียวกับจำเลยมาเบิกความเป็นพยาน
จำเลยถึงความสัมพันธ์ระหว่างจำเลยกับนักเรียนที่มีความใกล้ชิดกัน เนื่องจากจำเลยใช้วิธี
การเรียนการสอนแบบเรียนปนเล่น เล่นปนเรียน ซึ่งจะมีการหยอกล้อระหว่างครูผู้สอนกับ
เด็กนักเรียน โดยบางครั้งนางสาวสุกัญญายังเห็นเด็กนักเรียนหญิงแย่งกันขึ้นไปนั่งบนตักของจำเลย
ในเวลาสอนหนังสือด้วยก็ดี แต่ก็หาใช่ข้อยืนยันว่าจำเลยมิได้กระทำอนาจารโจทก์ร่วม เนื่องจาก
พยานจำเลยเหล่านี้มิได้อยู่รู้เห็นพฤติกรรมของจำเลยที่มีต่อเด็กนักเรียนตลอดเวลา โดยเฉพาะ
พฤติการณ์อันจำเลยแสดงออกให้ปรากฏแก่บุคคลทั่วไปดังกล่าว กลับตอกย้ำให้เห็นว่าตลอด
ระยะเวลาที่ผ่านมาจำเลยลอบกระทำการอันไม่สมควรทางเพศกับเด็กนักเรียนแฝงเร้นอยู่ในวิธี
การเรียนการสอนที่จำเลยมักอ้างอยู่เสมอว่าใช้หลักเรียนปนเล่น เล่นปนเรียนได้อย่างแนบเนียนจน
ไม่มีผู้สังเกตได้ พยานจำเลยดังกล่าวจึงไม่มีน้ำหนักสนับสนุนพยานหลักฐานจำเลยให้น่าเชื่อถือได้
และที่จำเลยฎีกาต่อสู้อีกว่า ในคดีหมายเลขแดงที่ 689/2561 ของศาลชั้นต้น ซึ่งจำเลยถูกฟ้องใน
ข้อหาทำอนาจารเดียวกับคดีนี้ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 มีคำพิพากษาให้ยกฟ้องนั้น เห็นว่า จำเลยถูกฟ้องใน
ข้อหากระทำอนาจารศิษย์ที่อยู่ในความดูแลทั้งสิ้น 12 คดี ซึ่งผู้เสียหายในแต่ละคดีเป็นผู้เสียหาย
ต่างคนกัน กรณีจึงเป็นเรื่องที่ศาลในคดีนั้น ๆ ต้องวินิจฉัยชี้ว่าหนักพยานหลักฐานในสำนวนว่า
สามารถรับฟังลงโทษจำเลยได้หรือไม่ ซึ่งขึ้นอยู่กับ การนำสืบพยานหลักฐานของโจทก์ในแต่ละคดี
ซึ่งย่อมแตกต่างกันออกไป ไม่จำเป็นที่ศาลทุกคดีจะต้องมีคำวินิจฉัยเป็นเช่นเดียวกัน ฎีกาข้อนี้ของ

จำเลยฟังไม่ขึ้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 เชื้อฟังคำเบิกความของโจทก์ร่วมแล้วพิพากษาลงโทษจำเลยมานั้น จึงต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา สำหรับข้อฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลดค่าสินไหมทดแทนที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยชดใช้แก่โจทก์ร่วมให้น้อยกว่า 50,000 บาท นั้น เมื่อปรากฏว่าในชั้นอุทธรณ์จำเลยมิได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นในเรื่องนี้ การที่จำเลยกลับฎีกาในปัญหาการกำหนดค่าสินไหมทดแทนขึ้นมาอีก จึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 5 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ที่แก้ไขใหม่ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนฎีกาของจำเลยที่ขอให้รื้อการลงโทษจำคุกให้นั้น เห็นว่า จำเลยเป็นครูบาอาจารย์ สมควรประพฤติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กนักเรียน ยิ่งเฉพาะกับศิษย์ซึ่งอยู่ในความปกครองดูแลเป็นเด็กเล็ก ซึ่งบิดามารดาให้ความไว้วางใจมอบหมายหน้าที่ให้จำเลยคอยให้การศึกษาและช่วยเหลือกล่อมเกล่า สร้างสมนิสัยให้เป็นคนดี แต่จำเลยกลับฉวยโอกาสที่มีหน้าที่และความใกล้ชิดกับเด็กสนองอารมณ์ใคร่ของตนเองโดยอาศัยความอ่อนแอและไม่ประสาต่อโลกของเด็กนักเรียนผู้เป็นศิษย์ พฤติการณ์จึงเป็นเรื่องร้ายแรง ประกอบกับจำเลยอุทธรณ์และฎีกาต่อสู้คดีมาโดยตลอด หาได้สำนึกในความผิดที่ตนเองได้กระทำ จึงไม่มีเหตุสมควรที่ศาลฎีกาจะรื้อการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย อย่างไรก็ดี ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ใช้ดุลพินิจกำหนดโทษจำคุกจำเลยกระทงละ 1 ปี นั้นหนักเกินไป ศาลฎีกาเห็นควรแก้ไขโทษเสียใหม่ให้เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 9 ให้แก้ไขมาตรา 279 แห่งประมวลกฎหมายอาญา โดยบัญญัติความผิดฐานการกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ไว้ในวรรคสามของมาตราดังกล่าวไว้ว่า ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หนักกว่าโทษในความผิดฐานเดียวกันที่กำหนดไว้ในมาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องปรับบทลงโทษจำเลยตามกฎหมายซึ่งใช้บังคับในขณะจำเลยกระทำความผิดซึ่งเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ประกอบมาตรา 285 จำคุกจำเลยกระทงละ 6 เดือน รวม 4 กระทงเป็นจำคุก 24 เดือน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแพ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ คุณบัพยอฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 255/2563พนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่ โจทก์เด็กหญิง ก. โดยนาย ญ. และ นาง ร. ผู้แทนโดยชอบธรรมโจทก์ร่วมนาย บ.จำเลย ป.วิ.อ. ม. 158 (5)โจทก์บรรยายฟ้องระบุวันเวลากระทำความผิดของจำเลยว่าเกิดขึ้นประมาณกลางเดือนพฤษภาคม เดือนมิถุนายน เดือนกรกฎาคม 2560 เวลากลางวัน และระหว่างวันที่ 1 ถึงวันที่ 25 สิงหาคม 2560 เวลากลางวัน วันใดไม่ปรากฏชัด ซึ่งรวมเอาวันเสาร์และวันอาทิตย์เข้าไปด้วย แต่ก็ เป็นเพราะโจทก์ไม่อาจทราบวันกระทำความผิดที่แน่ชัดของจำเลยได้ อย่างไรก็ดี ถือเป็นเรื่องที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ว่ากรกระทำนั้นเกิดขึ้นในวันที่โรงเรียนมีการเรียนการสอนตามปกติในเวลาราชการในช่วงระหว่างวันที่ซึ่งบรรยายไว้ในฟ้อง อันเป็นเพียงรายละเอียดการบรรยายฟ้องของโจทก์จึงเป็นอีกลักษณะหนึ่งของการกล่าวถึงข้อเท็จจริงและรายละเอียด

เกี่ยวกับเวลากระทำความผิด ดังที่ ป.วิ.อ. มาตรา 158 (5) บังคับไว้ ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้จำเลย
เข้าใจข้อหาได้ดี ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุมโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 279, 285 นับโทษต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลข
ดำที่ 143/2561, 144/2561, 145/2561, 146/2561, 147/2561, 148/2561, 149/2561,
151/2561, 152/2561, 153/2561 และ 154/2561 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่า
เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ปรับโทษต่อ ระหว่างพิจารณาเด็กหญิง ก. ผู้เสียหาย
โดยนาย ญ. ที่ 1 และนาง ร. ที่ 2 ผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้น
อนุญาต กับยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อ
ร่างกาย จิตใจและชื่อเสียง 400,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วัน
กระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยก
คำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง
ประกอบมาตรา 285 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็น
กระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 2 ปี รวม 4 กระทง
เป็นจำคุก 8 ปี และให้นับโทษจำเลยต่อโทษจำคุกจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 143/2561
หมายเลขแดงที่ 635/2561, หมายเลขดำที่ 144/2561 หมายเลขแดงที่ 661/2561, หมายเลขดำที่
145/2561 หมายเลขแดงที่ 671/2561, หมายเลขดำที่ 146/2561 หมายเลขแดงที่ 699/2561,
หมายเลขดำที่ 147/2561 หมายเลขแดงที่ 701/2561, หมายเลขดำที่ 148/2561 หมายเลขแดงที่
657/2561, หมายเลขดำที่ 149/2561 หมายเลขแดงที่ 689/2561, หมายเลขดำที่ 151/2561
หมายเลขแดงที่ 598/2561, หมายเลขดำที่ 152/2561 หมายเลขแดงที่ 706/2561, หมายเลขดำที่
153/2561 หมายเลขแดงที่ 708/2561 และหมายเลขดำที่ 154/2561 หมายเลขแดงที่ 707/2561
ของศาลชั้นต้น และให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 50,000 บาท พร้อม
ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 31 พฤษภาคม 2560 เป็นต้นไป
จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแพ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์
ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำคุกกระทงละ 1 ปี รวม 4 กระทง เป็นจำคุก 4 ปี
นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ
จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้ฎีกา
ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งจำเลยไม่ฎีกาโต้แย้งรับฟังยุติในเบื้องต้นว่า
เด็กหญิง ก. โจทก์ร่วม เป็นบุตรของนาย ญ. และนาง ร. ขณะเกิดเหตุอายุ 7 ปีเศษ เรียนอยู่ชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน บ. โดยเป็นศิษย์อยู่ในความดูแลของจำเลยซึ่งเป็นครูอยู่ที่โรงเรียน
ดังกล่าว คดีมีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยก่อนว่า ฟ้องโจทก์
ขอด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์บรรยายฟ้องระบุวันเวลากระทำความผิดของจำเลยว่า
เกิดขึ้นประมาณกลางเดือนพฤษภาคม 2560 เวลากลางวัน เดือนมิถุนายน เดือนกรกฎาคม
เวลากลางวัน และระหว่างวันที่ 1 ถึงวันที่ 25 สิงหาคม 2560 เวลากลางวัน วันใดไม่ปรากฏชัด ซึ่ง
รวมเอาวันเสาร์และวันอาทิตย์เข้าไปด้วยก็ตาม แต่ก็เป็นเพราะโจทก์ไม่อาจทราบวัน
กระทำความผิดที่แน่ชัดของจำเลยได้ อย่างไรก็ดี ถือเป็นเรื่องที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณา
ได้ว่าการกระทำความผิดนั้นเกิดขึ้นในวันที่โรงเรียนมีการเรียนการสอนตามปกติในเวลาราชการใน
ช่วงระหว่างวันที่ซึ่งบรรยายไว้ในฟ้องข้างต้น อันเป็นเพียงรายละเอียดเท่านั้น การบรรยายฟ้องของ
โจทก์ดังกล่าวจึงเป็นอีกลักษณะหนึ่งของการกล่าวถึงข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลา

กระทำความผิด ดังที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) บัญญัติบังคับไว้ ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว พ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม ฎีกาในข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 หรือไม่ เห็นว่า พยานโจทก์และโจทก์ร่วมเบิกความได้เป็นลำดับขั้นตอนอย่างมีเหตุผล ตั้งแต่ที่ทราบเรื่องจากโจทก์ร่วม แล้วขยายผลทราบว่าเหตุยังเกิดแก่เด็กนักเรียนคนอื่น จนนำไปสู่การรวมตัวของผู้ปกครองขอให้ย้ายจำเลยออกจากโรงเรียนและมีการแจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลยในที่สุด โดยได้ความว่ามีผู้ปกครองนักเรียนรวม 21 ราย ที่กล่าวหาว่าบุตรของตนถูกจำเลยกระทำอนาจาร และภายหลังเฉพาะที่มีการแจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลยมีเด็กนักเรียนหญิงซึ่งเป็นผู้เสียหายรวม 12 คน เรื่องที่เกิดขึ้นดังกล่าวถือเป็นเรื่องน่าอับอายของครอบครัว ซึ่งเมื่อโจทก์ร่วมหรือแม้แต่เด็กนักเรียนหญิงคนอื่นที่ถูกจำเลยล่วงละเมิดได้ทราบแน่ชัดจากผู้ปกครองถึงสิ่งที่ตนถูกกระทำแล้วว่าเป็นเรื่องที่ไม่ดี น่ารังเกียจ กรณีย่อมต้องส่งผลกระทบต่อบุคลิกภาพของเด็กอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และอาจจำฝังใจไปจนเติบโตว่าเคยถูกล่วงละเมิดทางเพศจากครูของตนเอง กลายเป็นปมส่งผลต่อบุคลิกภาพและทัศนคติที่มีต่อผู้ให้การศึกษาในอนาคต ซึ่งเชื่อว่าไม่มีผู้ปกครองคนใดต้องการให้บุตรหลานของตนตกอยู่สภาพเช่นนั้นรวมทั้งนาย น. และนาย ญ. ด้วย ฉะนั้น ลำพังข้อพิพาทเรื่องหนี้สินระหว่างนาย น. กับจำเลยซึ่งเป็นเรื่องระหว่างผู้ใหญ่ที่ว่ากล่าวกันเองได้อยู่แล้ว จึงไม่มีเหตุผลความจำเป็นใดที่นาย น. และนาย ญ. ต้องนำเอาโจทก์ร่วมบุตรหลานของตนซึ่งเป็นเด็กไร้เดียงสาเป็นเครื่องมือเพียงแค่อ้างการจะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนหรือแม้กระทั่งทำลายชื่อเสียงจำเลยดังที่จำเลยฎีกา เนื่องจากเห็นได้ว่าไม่คุ้มกันเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของผู้ปกครองคนอื่น ๆ ซึ่งไม่ปรากฏว่ามีข้อบาดหมางอย่างใดกับจำเลย ยิ่งไม่มีเหตุผลที่จะนำเอาชื่อเสียงและสภาพจิตใจบุตรหลานของตนที่ต้องเสื่อมเสียมาแลกเพียงเพราะถูกเลี่ยมสอนยุยงจากนาย น. การมาประชุมร่วมกันของเหล่าผู้ปกครองและบุตรหลานที่บ้านของนาย น. เพื่อดำเนินการแก่จำเลย จึงถือเป็นเรื่องปกติของเหล่าผู้เสียหายจากการกระทำความผิดเหมือน ๆ กันที่รวมกลุ่มกันขึ้นเพื่อปรึกษาหารือถึงแนวทางดำเนินคดี แม้ในที่ประชุมจะมีการบอกให้เด็กนักเรียนพุดจาให้ตรงกันดังข้อฎีกาของจำเลย ก็หาใช่ข้อบ่งชี้ว่าโจทก์ร่วมถูกเลี่ยมสอนให้มาเบิกความปรักปรำจำเลยไม่ เนื่องจากเด็กนักเรียนซึ่งถูกจำเลยกระทำอนาจารมีด้วยกันหลายคน รายละเอียดวิธีการและช่วงเวลาการกระทำอนาจารนักเรียนแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไป ไม่อาจพุดตรงกันได้อยู่ในตัว การพุดให้ตรงกันเป็นเพียงการย่ำเตือนโจทก์ร่วมและผู้เสียหายคนอื่นให้พุดตรงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและตรงกับที่บอกผู้ปกครองของแต่ละคนเท่านั้น จำเลยจึงหาอาจยกเอาการประชุมดังกล่าวว่าเป็นการเลี่ยมสอนโจทก์ร่วมให้ใส่ความจำเลยขึ้นเป็นข้อกล่าวอ้างถึงความมิใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยของโจทก์ร่วมได้ ฎีกาในข้อนี้ของจำเลยจึงฟังไม่ขึ้น ส่วนข้อที่จำเลยมีคำให้การพยานโจทก์ปากนาย ว. ผู้อำนวยการโรงเรียน บ. ในคดีอื่นซึ่งจำเลยถูกฟ้องในข้อหาเดียวกันนี้มานำสืบยืนยันถึงความประพฤติดของจำเลยว่ามีข้อเสื่อมเสียก็ดี หรือมีนางสาว ส. ครูโรงเรียนเดียวกับจำเลยมาเบิกความเป็นพยานจำเลยถึงความสัมพันธ์ระหว่างจำเลยกับนักเรียนที่มีความใกล้ชิดกัน เนื่องจากจำเลยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบเรียนปนเล่น เล่นปนเรียน ซึ่งจะมีการหยอกล้อระหว่างครูผู้สอนกับเด็กนักเรียน โดยบางครั้งนางสาวสุกัญญาฯ ยังเห็นเด็กนักเรียนหญิงแย่งกันขึ้นไปนั่งบนตักของจำเลยในเวลาสอนหนังสือด้วยก็ดี แต่ก็หาใช่ข้อยืนยันว่าจำเลยมีได้กระทำอนาจารโจทก์ร่วม เนื่องจากพยานจำเลยเหล่านี้มิได้อยู่รู้เห็นพฤติกรรมของจำเลยที่มีต่อเด็กนักเรียนตลอดเวลา โดยเฉพาะพฤติการณ์อันจำเลยแสดงออกให้ปรากฏแก่บุคคลทั่วไปดังกล่าว

กลับตอกย้ำให้เห็นว่าตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาจำเลยลอบกระทำการอันไม่สมควรทางเพศกับเด็กนักเรียนแฝงเร้นอยู่ในวิธีการเรียนการสอนที่จำเลยมักอ้างอยู่เสมอว่าใช้หลักเรียนปนเล่น เล่นปนเรียนได้อย่างแนบเนียนจนไม่มีผู้สังเกตได้ พยานจำเลยดังกล่าวจึงไม่มีน้ำหนักสนับสนุนพยานหลักฐานจำเลยให้น่าเชื่อถือได้ และที่จำเลยฎีกาต่อสู้อีกว่า ในคดีหมายเลขแดงที่ 689/2561 ของศาลชั้นต้น ซึ่งจำเลยถูกฟ้องในข้อหาทำนองเดียวกับคดีนี้ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 มีคำพิพากษาให้ยกฟ้องนั้น เห็นว่า จำเลยถูกฟ้องในข้อหากระทำความผิดอาชญากรรมที่อยู่ในความดูแลทั้งสิ้น 12 คดี ซึ่งผู้เสียหายในแต่ละคดีเป็นผู้เสียหายต่างคนกัน กรณีจึงเป็นเรื่องที่ศาลในคดีนั้น ๆ ต้องวินิจฉัยซึ่งน้ำหนักพยานหลักฐานในสำนวนว่าสามารถรับฟังลงโทษจำเลยได้หรือไม่ ซึ่งขึ้นอยู่กับ การนำสืบพยานหลักฐานของโจทก์ในแต่ละคดีซึ่งย่อมแตกต่างกันออกไป ไม่จำเป็นที่ศาลทุกคดีจะต้องมีคำวินิจฉัยเป็นเช่นเดียวกัน ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 เชื้อฟังคำเบิกความของโจทก์ร่วมแล้วพิพากษาลงโทษจำเลยมานั้น จึงต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา สำหรับข้อฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลดค่าสินไหมทดแทนที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยชดใช้แก่โจทก์ร่วมให้น้อยกว่า 50,000 บาท นั้น เมื่อปรากฏว่าในชั้นอุทธรณ์จำเลยมิได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นในเรื่องนี้ การที่จำเลยกลับฎีกาในปัญหาการกำหนดค่าสินไหมทดแทนขึ้นมาอีก จึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 5 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ที่แก้ไขใหม่ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนฎีกาของจำเลยที่ขอให้รอกการลงโทษจำคุกให้นั้น เห็นว่า จำเลยเป็นครูบาอาจารย์ สมควรประพฤติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กนักเรียน ยิ่งเฉพาะกับศิษย์ซึ่งอยู่ในความปกครองดูแลเป็นเด็กเล็ก ซึ่งบิดามารดาให้ความไว้วางใจมอบหมายหน้าที่ให้จำเลยคอยให้การศึกษาและช่วยเหลือกล่อมเกลา สร้างสมนิสัยให้เป็นคนดี แต่จำเลยกลับฉวยโอกาสที่มีหน้าที่และความใกล้ชิดกับเด็กสนองอารมณ์ใคร่ของตนเองโดยอาศัยความอ่อนแอและไม่ประสาต่อโลกของเด็กนักเรียนผู้เป็นศิษย์ พฤติการณ์จึงเป็นเรื่องร้ายแรง ประกอบกับจำเลยอุทธรณ์และฎีกาต่อสู้อุทธรณ์โดยตลอด หาได้สำนึกในความผิดที่ตนเองได้กระทำ จึงไม่มีเหตุสมควรที่ศาลฎีกาจะรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย อย่างไรก็ดี ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ใช้ดุลพินิจกำหนดโทษจำคุกจำเลยกระหนาบ 1 ปี นั้นหนักเกินไป ศาลฎีกาเห็นควรแก้ไขโทษเสียใหม่ให้เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดี ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 9 ให้แก้ไขมาตรา 279 แห่งประมวลกฎหมายอาญา โดยบัญญัติความผิดฐานการกระทำความผิดแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ไว้ในวรรคสามของมาตราดังกล่าวไว้ว่า ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หนักกว่าโทษในความผิดฐานเดียวกันที่กำหนดไว้ในมาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องปรับบทลงโทษจำเลยตามกฎหมายซึ่งใช้บังคับในขณะจำเลยกระทำความผิดซึ่งเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ประกอบมาตรา 285 จำคุกจำเลยกระหนาบ 6 เดือน รวม 4 กระหนาบเป็นจำคุก 24 เดือน นอกจากนี้ที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแพ่งในชั้นฎีกา

ให้เป็นพับ(ธนสิทธิ์ นิลกำแพง-สิทธิชัย โชคสวัสดิ์ไพศาล-สนธิศาสตร์ เจตนันวรพงศ์)ศาลจังหวัด
เชียงใหม่ - นายสุพัฒน์ หน่อแหวนศาลอุทธรณ์ภาค 5 - นายสุจินต์ ขำไชโยแหล่งที่มากองผู้ช่วย
ผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีศาลฎีกาอ.1768/2562หมายเลขคดีศาลชั้นต้น
อ150/2561หมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นอ709/2561หมายเหตุหมายเหตุ: 2573. คำพิพากษา
ศาลฎีกาที่ 255/2563 พิมพ์คำพิพากษา โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 91, 279, 285 นับโทษต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขคำที่ 143/2561,
144/2561, 145/2561, 146/2561, 147/2561, 148/2561, 149/2561, 151/2561, 152/2561,
153/2561 และ 154/2561 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับ
จำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ระหว่างพิจารณาเด็กหญิง ก. ผู้เสียหาย โดยนาย ณ. ที่ 1
และนาง ร. ที่ 2 ผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต กับ
ยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อร่างกาย
จิตใจและชื่อเสียง 400,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วัน
กระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยก
คำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง
ประกอบมาตรา 285 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็น
กระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 2 ปี รวม 4 กระทง
เป็นจำคุก 8 ปี และให้นับโทษจำเลยต่อโทษจำคุกจำเลยในคดีอาญาหมายเลขคำที่ 143/2561
หมายเลขแดงที่ 635/2561, หมายเลขคำที่ 144/2561 หมายเลขแดงที่ 661/2561, หมายเลขคำที่
145/2561 หมายเลขแดงที่ 671/2561, หมายเลขคำที่ 146/2561 หมายเลขแดงที่ 699/2561,
หมายเลขคำที่ 147/2561 หมายเลขแดงที่ 701/2561, หมายเลขคำที่ 148/2561 หมายเลขแดงที่
657/2561, หมายเลขคำที่ 149/2561 หมายเลขแดงที่ 689/2561, หมายเลขคำที่ 151/2561
หมายเลขแดงที่ 598/2561, หมายเลขคำที่ 152/2561 หมายเลขแดงที่ 706/2561, หมายเลขคำที่
153/2561 หมายเลขแดงที่ 708/2561 และหมายเลขคำที่ 154/2561 หมายเลขแดงที่ 707/2561
ของศาลชั้นต้น และให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 50,000 บาท พร้อม
ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 31 พฤษภาคม 2560 เป็นต้นไป
จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแพ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์
ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำคุกกระทงละ 1 ปี รวม 4 กระทง เป็นจำคุก 4 ปี
นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ
จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้ฎีกา
ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งจำเลยไม่ฎีกาโต้แย้งรับฟังยุติในเบื้องต้นว่า
เด็กหญิง ก. โจทก์ร่วม เป็นบุตรของนาย ณ. และนาง ร. ขณะเกิดเหตุอายุ 7 ปีเศษ เรียนอยู่ชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน บ. โดยเป็นศิษย์อยู่ในความดูแลของจำเลยซึ่งเป็นครูอยู่ที่โรงเรียน
ดังกล่าว คดีมีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยก่อนว่า ฟ้องโจทก์
ขอด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์บรรยายฟ้องระบุวันเวลากระทำความผิดของจำเลยว่า
เกิดขึ้นประมาณกลางเดือนพฤษภาคม 2560 เวลากลางวัน เดือนมิถุนายน เดือนกรกฎาคม
เวลากลางวัน และระหว่างวันที่ 1 ถึงวันที่ 25 สิงหาคม 2560 เวลากลางวัน วันใดไม่ปรากฏชัด ซึ่ง
รวมเอาวันเสาร์และวันอาทิตย์เข้าไปด้วยก็ตาม แต่ก็เพราะโจทก์ไม่อาจทราบวัน
กระทำความผิดที่แน่ชัดของจำเลยได้ อย่างไรก็ดี ถือเป็นเรื่องที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณา

ได้ว่าการกระทำความผิดนั้นเกิดขึ้นในวันที่โรงเรียนมีการเรียนการสอนตามปกติในเวลาราชการในช่วงระหว่างวันที่ซึ่งบรรยายไว้ในฟ้องข้างต้น อันเป็นเพียงรายละเอียดเท่านั้น การบรรยายฟ้องของโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นอีกลักษณะหนึ่งของการกล่าวถึงข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลากระทำความผิด ดังที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) บัญญัติบังคับไว้ ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม ฎีกาในข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 หรือไม่ เห็นว่า พยานโจทก์และโจทก์ร่วมเบิกความได้เป็นลำดับขั้นตอนอย่างมีเหตุผล ตั้งแต่ที่ทราบเรื่องจากโจทก์ร่วม แล้วขยายผลทราบว่าเหตุยังเกิดแก่เด็กนักเรียนคนอื่น จนนำไปสู่การรวมตัวของผู้ปกครองขอให้ย้ายจำเลยออกจากโรงเรียนและมีการแจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลยในที่สุด โดยได้ความว่ามีผู้ปกครองนักเรียนรวม 21 ราย ที่กล่าวหาว่าบุตรของตนถูกจำเลยกระทำอนาจาร และภายหลังเฉพาะที่มีการแจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลยมีเด็กนักเรียนหญิงซึ่งเป็นผู้เสียหายรวม 12 คน เรื่องที่เกิดขึ้นดังกล่าวถือเป็นเรื่องน่าอับอายของครอบครัว ซึ่งเมื่อโจทก์ร่วมหรือแม้แต่เด็กนักเรียนหญิงคนอื่นที่ถูกจำเลยล่วงละเมิดได้ทราบแน่ชัดจากผู้ปกครองถึงสิ่งที่ตนถูกกระทำแล้วว่าเป็นเรื่องที่ไม่ดี น่ารังเกียจ กรณีย่อมต้องส่งผลกระทบต่อจิตใจของเด็กอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และอาจจำฝังใจไปจนเติบโตว่าเคยถูกล่วงละเมิดทางเพศจากครูของตนเอง กลายเป็นปมส่งผลต่อบุคลิกภาพและทัศนคติที่มีต่อผู้ให้การศึกษาในอนาคต ซึ่งเชื่อว่าไม่มีผู้ปกครองคนใดต้องการให้บุตรหลานของตนตกอยู่สภาพเช่นนั้นรวมทั้งนาย น. และนาย ญ. ด้วย ฉะนั้น ลำพังข้อพิพาทเรื่องนี้สินระหว่างนาย น. กับจำเลยซึ่งเป็นเรื่องระหว่างผู้ใหญ่ที่ว่ากล่าวกันเองได้อยู่แล้ว จึงไม่มีเหตุผลความจำเป็นใดที่นาย น. และนาย ญ. ต้องนำเอาโจทก์ร่วมบุตรหลานของตนซึ่งเป็นเด็กไร้เดียงสามาเป็นเครื่องมือเพียงแค่ต้องการจะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนหรือแม้กระทั่งทำลายชื่อเสียงจำเลยดังที่จำเลยฎีกา เนื่องจากเห็นได้ว่าไม่คุ้มกันเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของผู้ปกครองคนอื่น ๆ ซึ่งไม่ปรากฏว่ามีข้อบาดหมางอย่างใดกับจำเลย ยิ่งไม่มีเหตุผลที่จะนำเอาชื่อเสียงและสภาพจิตใจบุตรหลานของตนที่ต้องเสื่อมเสียมาแลกเพียงเพราะถูกเสื่อมสอยจากนาย น. การมาประชุมร่วมกันของเหล่าผู้ปกครองและบุตรหลานที่บ้านของนาย น. เพื่อดำเนินการแก่จำเลย จึงถือเป็นเรื่องปกติของเหล่าผู้เสียหายจากการกระทำความผิดเหมือน ๆ กันที่รวมกลุ่มกันขึ้นเพื่อปรึกษาหารือถึงแนวทางดำเนินคดี แม้ในที่ประชุมจะมีการบอกให้เด็กนักเรียนพุดจาให้ตรงกันดังข้อฎีกาของจำเลย ก็หาใช่ข้อบ่งชี้ว่าโจทก์ร่วมถูกเสื่อมสอยให้มาเบิกความปรักปรำจำเลยไม่ เนื่องจากเด็กนักเรียนซึ่งถูกจำเลยกระทำอนาจารมีด้วยกันหลายคน รายละเอียดวิธีการและช่วงเวลาการกระทำอนาจารนักเรียนแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไป ไม่อาจพุดตรงกันได้อยู่ในตัว การพุดให้ตรงกันเป็นเพียงการย้าเตือนโจทก์ร่วมและผู้เสียหายคนอื่นให้พุดตรงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและตรงกับที่บอกผู้ปกครองของแต่ละคนเท่านั้น จำเลยจึงหาอาจยกเอาการประชุมดังกล่าวว่าเป็นการเสื่อมสอยโจทก์ร่วมให้ใส่ความจำเลยขึ้นเป็นข้อกล่าวอ้างถึงความมิใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยของโจทก์ร่วมได้ ฎีกาในข้อนี้ของจำเลยจึงฟังไม่ขึ้น ส่วนข้อที่จำเลยมีคำให้การพยานโจทก์ปากนาย ว. ผู้อำนวยการโรงเรียน บ. ในคดีอื่นซึ่งจำเลยถูกฟ้องในข้อหาเดียวกันนี้มานำสืบยืนยันถึงความประพฤติของจำเลยว่ามีข้อเสื่อมเสียก็ดี หรือมีนางสาว ส. ครูโรงเรียนเดียวกับจำเลยมาเบิกความเป็นพยานจำเลยถึงความสัมพันธ์ระหว่างจำเลยกับนักเรียนที่มีความใกล้ชิดกัน เนื่องจากจำเลยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบเรียนปนเล่น เล่นปนเรียน ซึ่งจะมีการหยอกล้อระหว่างครูผู้สอนกับเด็กนักเรียน โดยบางครั้งนางสาวสุกัญญายังเห็นเด็กนักเรียนหญิง

แย่งกันขึ้นไปนั่งบนตักของจำเลยในเวลาสอนหนังสือด้วยก็ดี แต่ก็หาใช่ข้อยืนยันว่าจำเลยมิได้กระทำอนาจารโจทก์ร่วม เนื่องจากพยานจำเลยเหล่านี้มิได้อยู่รู้เห็นพฤติกรรมของจำเลยที่มีต่อเด็กนักเรียนตลอดเวลา โดยเฉพาะพฤติการณ์อันจำเลยแสดงออกให้ปรากฏแก่บุคคลทั่วไปดังกล่าวกลับตอกย้ำให้เห็นว่าตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาจำเลยลอบกระทำการอันไม่สมควรทางเพศกับเด็กนักเรียนแฝงเร้นอยู่ในวิธีการเรียนการสอนที่จำเลยมักอ้างอยู่เสมอว่าใช้หลักเรียนปนเล่น เล่นปนเรียนได้อย่างแนบเนียนจนไม่มีผู้สังเกตได้ พยานจำเลยดังกล่าวจึงไม่น่าหนักสนับสนุนพยานหลักฐานจำเลยให้น่าเชื่อถือได้ และที่จำเลยฎีกาต่อสู้คดีว่า ในคดีหมายเลขแดงที่ 689/2561 ของศาลชั้นต้น ซึ่งจำเลยถูกฟ้องในข้อหาทำอนาจารเดียวกันกับคดีนี้ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 มีคำพิพากษาให้ยกฟ้องนั้น เห็นว่า จำเลยถูกฟ้องในข้อหากระทำอนาจารซึ่งอยู่ในความดูแลทั้งสิ้น 12 คดี ซึ่งผู้เสียหายในแต่ละคดีเป็นผู้เสียหายต่างคนกัน กรณีจึงเป็นเรื่องที่ศาลในคดีนั้น ๆ ต้องวินิจฉัยซึ่งน้ำหนักพยานหลักฐานในสำนวนว่าสามารถรับฟังลงโทษจำเลยได้หรือไม่ ซึ่งขึ้นอยู่กับ การนำสืบพยานหลักฐานของโจทก์ในแต่ละคดีซึ่งย่อมแตกต่างกันออกไป ไม่จำเป็นที่ศาลทุกคดีจะต้องมีคำวินิจฉัยเป็นเช่นเดียวกัน ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 เชื้อฟังคำเบิกความของโจทก์ร่วมแล้วพิพากษาลงโทษจำเลยมานั้น จึงต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา สำหรับข้อฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลดค่าสินไหมทดแทนที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยชดใช้แก่โจทก์ร่วมให้น้อยกว่า 50,000 บาท นั้น เมื่อปรากฏว่าในชั้นอุทธรณ์จำเลยมิได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นในเรื่องนี้ การที่จำเลยกลับฎีกาในปัญหาการกำหนดค่าสินไหมทดแทนขึ้นมาอีก จึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 5 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ที่แก้ไขใหม่ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนฎีกาของจำเลยที่ขอให้รื้อการลงโทษจำคุกให้นั้น เห็นว่า จำเลยเป็นครูบาอาจารย์ สมควรประพฤติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กนักเรียน ยิ่งเฉพาะกับศิษย์ซึ่งอยู่ในความปกครองดูแลเป็นเด็กเล็ก ซึ่งบิดามารดาให้ความไว้วางใจมอบหมายหน้าที่ให้จำเลยคอยให้การศึกษาคูหาและช่วยเหลือกล่อมเกล่า สร้างสมนิสัยให้เป็นคนดี แต่จำเลยกลับฉวยโอกาสที่มีหน้าที่และความใกล้ชิดกับเด็กสนองอารมณ์ใคร่ของตนเองโดยอาศัยความอ่อนแอและไม่ประสาต่อโลกของเด็กนักเรียนผู้เป็นศิษย์ พฤติการณ์จึงเป็นเรื่องร้ายแรง ประกอบกับจำเลยอุทธรณ์และฎีกาต่อสู้คดีมาโดยตลอด หาได้สำนึกในความผิดที่ตนเองได้กระทำ จึงไม่มีเหตุสมควรที่ศาลฎีกาจะรื้อการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย อย่างไรก็ดี ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ใช้ดุลพินิจกำหนดโทษจำคุกจำเลยกระหนาบ 1 ปี นั้นหนักเกินไป ศาลฎีกาเห็นควรแก้ไขโทษเสียใหม่ให้เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดี ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 9 ให้แก้ไขมาตรา 279 แห่งประมวลกฎหมายอาญา โดยบัญญัติความผิดฐานการกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยระบุเงื่อนไขด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ไว้ในวรรคสามของมาตราดังกล่าวไว้ว่า ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หนักกว่าโทษในความผิดฐานเดียวกันที่กำหนดไว้ในมาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องปรับบทลงโทษจำเลยตามกฎหมายซึ่งใช้บังคับในขณะจำเลยกระทำความผิดซึ่งเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่าตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 3 พินิจพิจารณาแล้วเห็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ประกอบมาตรา 285 จำคุกจำเลยกระทงละ 6 เดือน รวม 4 กระทงเป็นจำคุก 24 เดือน นอกจากนี้เพื่อให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งในชั้นฎีกา ให้เป็นพับ คุมบับยอฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 255/2563 พนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่ โจทก์นาง ร. ผู้แทนโดยชอบธรรมโจทก์ร่วมนาย บ. จำเลย ป.วิ.อ. ม. 158 (5) โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 279, 285 นับโทษต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 143/2561, 144/2561, 145/2561, 146/2561, 147/2561, 148/2561, 149/2561, 151/2561, 152/2561, 153/2561 และ 154/2561 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่ โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ระหว่างพิจารณาเด็กหญิง ก. ผู้เสียหาย โดยนาย ญ. ที่ 1 และนาง ร. ที่ 2 ผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต กับยื่นคำร้องและแก้ไข คำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อร่างกาย จิตใจและชื่อเสียง 400,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่า จะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยให้การในคดีส่วนแบ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง ประกอบมาตรา 285 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 2 ปี รวม 4 กระทง เป็นจำคุก 8 ปี และให้ นับโทษจำเลยต่อโทษจำคุกจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 143/2561 หมายเลขแดงที่ 635/2561, หมายเลขดำที่ 144/2561 หมายเลขแดงที่ 661/2561, หมายเลขดำที่ 145/2561 หมายเลขแดงที่ 671/2561, หมายเลขดำที่ 146/2561 หมายเลขแดงที่ 699/2561, หมายเลขดำที่ 147/2561 หมายเลขแดงที่ 701/2561, หมายเลขดำที่ 148/2561 หมายเลขแดงที่ 657/2561, หมายเลขดำที่ 149/2561 หมายเลขแดงที่ 689/2561, หมายเลขดำที่ 151/2561 หมายเลขแดงที่ 598/2561, หมายเลขดำที่ 152/2561 หมายเลขแดงที่ 706/2561, หมายเลขดำที่ 153/2561 หมายเลขแดงที่ 708/2561 และหมายเลขดำที่ 154/2561 หมายเลขแดงที่ 707/2561 ของ ศาลชั้นต้น และให้จำเลยใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยใน อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 31 พฤษภาคม 2560 เป็นต้นไปจนกว่าจะ ชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแบ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พินิจพิจารณาแล้วเห็นว่า ให้จำคุกกระทงละ 1 ปี รวม 4 กระทง เป็นจำคุก 4 ปี นอกจากนี้เพื่อให้ เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา โดย ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งจำเลยไม่ฎีกาโต้แย้งรับฟังยุติในเบื้องต้นว่า เด็กหญิง ก. โจทก์ร่วม เป็นบุตรของนาย ญ. และนาง ร. ขณะเกิดเหตุอายุ 7 ปีเศษ เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน บ. โดยเป็นศิษย์อยู่ในความดูแลของจำเลยซึ่งเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนดังกล่าว คดี มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยก่อนว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์บรรยายฟ้องระบุวันเวลากระทำความผิดของจำเลยว่าเกิดขึ้นประมาณกลางเดือน พฤษภาคม 2560 เวลากลางวัน เดือนมิถุนายน เดือนกรกฎาคม เวลากลางวัน และระหว่างวันที่ 1 ถึงวันที่ 25 สิงหาคม 2560 เวลากลางวัน วันใดไม่ปรากฏชัด ซึ่งรวมเอาวันเสาร์และวันอาทิตย์ เข้าไปด้วยก็ตาม แต่ก็เห็นเพราะโจทก์ไม่อาจทราบวันกระทำความผิดที่แน่ชัดของจำเลยได้

อย่างไรก็ดี ถือเป็นเรื่องที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ว่าการกระทำความผิดนั้นเกิดขึ้นในวันที่โรงเรียนมีการเรียนการสอนตามปกติในเวลาราชการในช่วงระหว่างวันที่ซึ่งบรรยายไว้ในฟ้องข้างต้น อันเป็นเพียงรายละเอียดเท่านั้น การบรรยายฟ้องของโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นอีกลักษณะหนึ่งของการกล่าวถึงข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลากระทำความผิด ดังที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) บัญญัติบังคับไว้ ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม ฎีกาในข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 หรือไม่ เห็นว่า พยานโจทก์และโจทก์ร่วมเบิกความได้เป็นลำดับขั้นตอนอย่างมีเหตุผล ตั้งแต่ที่ทราบเรื่องจากโจทก์ร่วม แล้วขยายผลทราบว่าเหตุยังเกิดแก่เด็กนักเรียนคนอื่น จนนำไปสู่การรวมตัวของผู้ปกครองขอให้ย้ายจำเลยออกจากโรงเรียนและมีการแจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลยในที่สุด โดยได้ความว่ามีผู้ปกครองนักเรียนรวม 21 ราย ที่กล่าวหาว่าบุตรของตนถูกจำเลยกระทำอนาจาร และภายหลังเฉพาะที่มีการแจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลยมีเด็กนักเรียนหญิงซึ่งเป็นผู้เสียหายรวม 12 คน เรื่องที่เกิดขึ้นดังกล่าวถือเป็นเรื่องน่าอับอายของครอบครัว ซึ่งเมื่อโจทก์ร่วมหรือแม้แต่เด็กนักเรียนหญิงคนอื่นที่ถูกจำเลยล่วงละเมิดได้ทราบแน่ชัดจากผู้ปกครองถึงสิ่งที่ตนถูกกระทำแล้วว่าเป็นเรื่องที่ไม่ดี น่ารังเกียจ กรณีย่อมต้องส่งผลกระทบต่อจิตใจของเด็กอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และอาจจำฝังใจไปจนเติบโตว่าเคยถูกล่วงละเมิดทางเพศจากครูของตนเอง กลายเป็นปมส่งผลต่อบุคลิกภาพและทัศนคติที่มีต่อผู้ให้การศึกษาในอนาคต ซึ่งเชื่อว่าไม่มีผู้ปกครองคนใดต้องการให้บุตรหลานของตนตกอยู่สภาพเช่นนั้นรวมทั้งนาย น. และนาย ญ. ด้วย ฉะนั้น ลำพังข้อพิพาทเรื่องหนี้สินระหว่างนาย น. กับจำเลยซึ่งเป็นเรื่องระหว่างผู้ใหญ่ที่กล่าวกันเองได้อยู่แล้ว จึงไม่มีเหตุผลความจำเป็นใดที่นาย น. และนาย ญ. ต้องนำเอาโจทก์ร่วมบุตรหลานของตนซึ่งเป็นเด็กไร้เดียงสามาเป็นเครื่องมือเพียงแค่ต้องการจะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนหรือแม้กระทั่งทำลายชื่อเสียงจำเลยดังที่จำเลยฎีกา เนื่องจากเห็นได้ว่าไม่คุ้มกัน เฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของผู้ปกครองคนอื่น ๆ ซึ่งไม่ปรากฏว่ามีข้อบาดหมางอย่างใดกับจำเลย ยิ่งไม่มีเหตุผลที่จะนำเอาชื่อเสียงและสภาพจิตใจบุตรหลานของตนที่ต้องเสื่อมเสียมาแลกเพียงเพราะถูกเลี่ยมสอนยุยงจากนาย น. การมาประชุมร่วมกันของเหล่าผู้ปกครองและบุตรหลานที่บ้านของนาย น. เพื่อดำเนินการแก่จำเลย จึงถือเป็นเรื่องปกติของเหล่าผู้เสียหายจากการกระทำความผิดเหมือน ๆ กันที่รวมกลุ่มกันขึ้นเพื่อปรึกษาหารือถึงแนวทางดำเนินคดี แม้ในที่ประชุมจะมีการบอกให้เด็กนักเรียนพุดจาให้ตรงกันดังข้อฎีกาของจำเลย ก็หาใช่ข้อบ่งชี้ว่าโจทก์ร่วมถูกเลี่ยมสอนให้มาเบิกความปรักปรำจำเลยไม่เนื่องจากเด็กนักเรียนซึ่งถูกจำเลยกระทำอนาจารมีด้วยกันหลายคน รายละเอียดวิธีการและช่วงเวลาการกระทำอนาจารนักเรียนแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไป ไม่อาจพุดตรงกันได้อยู่ในตัว การพุดให้ตรงกันเป็นเพียงการย้าเตือนโจทก์ร่วมและผู้เสียหายคนอื่นให้พุดตรงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและตรงกับที่บอกผู้ปกครองของแต่ละคนเท่านั้น จำเลยจึงหาอาจยกเอาการประชุมดังกล่าวว่าเป็นการเลี่ยมสอนโจทก์ร่วมให้ใส่ความจำเลยขึ้นเป็นข้อกล่าวอ้างถึงความมิใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยของโจทก์ร่วมได้ ฎีกาในข้อนี้ของจำเลยจึงฟังไม่ขึ้น ส่วนข้อที่จำเลยมีคำให้การพยานโจทก์ปากนาย ว. ผู้อำนวยการโรงเรียน บ. ในคดีอื่นซึ่งจำเลยถูกฟ้องในข้อหาเดียวกันนี้มานำสืบยืนยันถึงความประพฤติของจำเลยว่ามีข้อเสื่อมเสียก็ดี หรือมีนางสาว ส. ครูโรงเรียนเดียวกับจำเลยมาเบิกความเป็นพยานจำเลยถึงความสัมพันธ์ระหว่างจำเลยกับนักเรียนที่มีความใกล้ชิดกัน เนื่องจากจำเลยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบเรียนปนเล่น เล่นปนเรียน ซึ่งจะมีการหยอกล้อระหว่างครูผู้สอน

กับเด็กนักเรียน โดยบางครั้งนางสาวสุกัญญายังเห็นเด็กนักเรียนหญิงแย่งกันขึ้นไปนั่งบนตักของ
จำเลยในเวลาสอนหนังสือด้วยก็ดี แต่ก็หาใช่ข้อยืนยันว่าจำเลยมิได้กระทำอนาจารโจทก์ร่วม
เนื่องจากพยานจำเลยเหล่านี้มิได้อยู่รู้เห็นพฤติกรรมของจำเลยที่มีต่อเด็กนักเรียนตลอดเวลา
โดยเฉพาะพฤติการณ์อันจำเลยแสดงออกให้ปรากฏแก่บุคคลทั่วไปดังกล่าว กลับตอกย้ำให้เห็นว่า
ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาจำเลยลอบกระทำการอันไม่สมควรทางเพศกับเด็กนักเรียนแฝงเร้นอยู่ใน
วิธีการเรียนการสอนที่จำเลยมักอ้างอยู่เสมอว่าใช้หลักเรียนปนเล่น เล่นปนเรียนได้อย่างแนบเนียน
จนไม่มีผู้สังเกตได้ พยานจำเลยดังกล่าวจึงไม่มีน้ำหนักสนับสนุนพยานหลักฐานจำเลยให้น่า
เชื่อถือได้ และที่จำเลยฎีกาต่อสู้คดีว่า ในคดีหมายเลขแดงที่ 689/2561 ของศาลชั้นต้น ซึ่งจำเลย
ถูกฟ้องในข้อหาทำนองเดียวกับคดีนี้ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 มีคำพิพากษาให้ยกฟ้องนั้น เห็นว่า จำเลย
ถูกฟ้องในข้อหากระทำอนาจารศิษย์ที่อยู่ในความดูแลทั้งสิ้น 12 คดี ซึ่งผู้เสียหายในแต่ละคดีเป็น
ผู้เสียหายต่างคนกัน กรณีจึงเป็นเรื่องที่ศาลในคดีนั้น ๆ ต้องวินิจฉัยซึ่งน้ำหนักพยานหลักฐานใน
สำนวนว่าสามารถรับฟังลงโทษจำเลยได้หรือไม่ ซึ่งขึ้นอยู่กับ การนำสืบพยานหลักฐานของโจทก์ใน
แต่ละคดีซึ่งย่อมแตกต่างกันออกไป ไม่จำเป็นที่ศาลทุกคดีจะต้องมีคำวินิจฉัยเป็นเช่นเดียวกัน ฎีกา
ข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 เชื้อฟังคำเบิกความของโจทก์ร่วมแล้วพิพากษา
ลงโทษจำเลยมานั้น จึงต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา สำหรับข้อฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลด
ค่าสินไหมทดแทนที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยชดใช้แก่โจทก์ร่วมให้น้อยกว่า 50,000 บาท นั้น
เมื่อปรากฏว่าในชั้นอุทธรณ์จำเลยมิได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นในเรื่องนี้ การที่จำเลย
กลับฎีกาในปัญหาการกำหนดค่าสินไหมทดแทนขึ้นมาอีก จึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมา
แล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 5 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ที่แก้ไขใหม่ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ
อาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนฎีกาของจำเลยที่ขอให้รื้อการลงโทษจำคุกให้สั้น
เห็นว่า จำเลยเป็นครูบาอาจารย์ สมควรประพฤติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กนักเรียน ยิ่งเฉพาะ
กับศิษย์ซึ่งอยู่ในความปกครองดูแลเป็นเด็กเล็ก ซึ่งบิดามารดาให้ความไว้วางใจมอบหมายหน้าที่ให้
จำเลยคอยให้การศึกษาและช่วยเหลือกล่อมเกล่า สร้างสมนิสัยให้เป็นคนดี แต่จำเลยกลับ
ฉวยโอกาสที่มีหน้าที่และความใกล้ชิดกับเด็กสนองอารมณ์ใคร่ของตนเองโดยอาศัยความอ่อนแอ
และไม่ประสาต่อโลกของเด็กนักเรียนผู้เป็นศิษย์ พฤติการณ์จึงเป็นเรื่องร้ายแรง ประกอบกับจำเลย
อุทธรณ์และฎีกาต่อสู้คดีมาโดยตลอด หาได้สำนึกในความผิดที่ตนเองได้กระทำ จึงไม่มีเหตุสมควร
ที่ศาลฎีกาจะรื้อการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย อย่างไรก็ดี ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ใช้ดุลพินิจกำหนด
โทษจำคุกจำเลยกระหนาบ 1 ปี นั้นหนักเกินไป ศาลฎีกาเห็นควรแก้ไขโทษเสียใหม่ให้เหมาะสมแก่
พฤติการณ์แห่งคดี ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มี
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 9 ให้แก้ไข
มาตรา 279 แห่งประมวลกฎหมายอาญา โดยบัญญัติความผิดฐานการกระทำอนาจารแก่เด็กอายุ
ยังไม่เกินสิบห้าปีและแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยชู้เชือดด้วยประการใด ๆ โดย
ใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้นเข้าใจผิดว่า
ตนเป็นบุคคลอื่น ไว้ในวรรคสามของมาตราดังกล่าวไว้ว่า ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปี
หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หนักกว่าโทษในความผิดฐานเดียว
กันที่กำหนดไว้ในมาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี หรือปรับไม่เกิน
สามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องปรับบทลงโทษจำเลยตามกฎหมายซึ่ง

ใช้บังคับในขณะจำเลยกระทำความผิดซึ่งเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ประกอบมาตรา 285 จำคุกจำเลยกระทางละ 6 เดือน รวม 4 กระทางเป็นจำคุก 24 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งในชั้นฎีกา ให้เป็นพับ

องค์คณะ

ธนสิทธิ์ นิลกำแหง · สิทธิชัย โชคสวัสดิ์ไพศาล · สนธิศาสตร์ เจตน์วรารพงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← [deka.supremecourt.or.th](https://www.thaideka.online/deka/255/2563) · <https://www.thaideka.online/deka/255/2563>